

Луцьк співпрацюватиме з Волновахою

Мер Микола Романюк розповів, що спілкувався з міським головою Волновахи щодо підписання угоди про співпрацю міст. Зараз готують необхідні документи. У рамках угоди планують оздоровлювати дітей із Волновахи у Луцьку. Готовий долучитися до співпраці й мер Кузнецовська. «Цим кроком ми покажемо приклад усім, що у теперішній ситуації держава повинна бути єдина», — наголосив Микола Романюк.

У Нововолинську патрулювати вулиці міліції допомагають громадські формування

На території обслуговування Нововолинського міськвідділу міліції зареєстровано 4 громадських формування — «Варта порядку», «Самооборона Нововолинська», «Нововолинська народна самооборона» й одне — у смт Жовтневе («Закон і порядок»). Торік із участю членів цих організацій проведено 63 рейди, розкрито 60 кримінальних правопорушень, виявлено 84 особи, які вчинили адмінправопорушення.

13

Відомості.інфо

№6 (748)

12 - 18 лютого 2015 року
<http://www.vidomosti.info/>

ЖИТТЯ

Які скарби приховує Старовижівська земля

Уже багато років поспіль на Старовижівщині переповідають історію про те, що нібито в Кримному невідомі особи викопали і вивезли за кордон бочечку зі скарбом, який був захопаний у селі в період Другої світової війни. Охочі до таких оповідок навіть показували місце, що залишилося від коштовностей. Чи справді таке було, чи, може, усе це вигадка, сказати важко. Здається, й справді раз плюнути: знайшов скарб — розбагатів. От люди і сподіваються відшукати те, що, на перший погляд, зробить їх щасливими. Іноді це вдається.

— У 1935 році під час проведення меліоративних робіт на околиці села Сереховичі був знайдений старовинний човен із суцільного стовбура дерева, — розповіли мені колись у місцевій школі. — На дні його лежала шкіряна торбинка з римськими монетами. Чимало монет розібрали сільчани, і лише незначна їх частина дісталася археологічному музею у Польщі. А ще в човні було кілька брил бурштину. На превеликий жаль, походження скарбу і його вік учені так і не встановили.

— А в 1972-му я, працюючи у райвідділі внутрішніх справ, виїздив у Смідин, де було знайдено кілька золотих монет номіналом 5 рублів, — розповідає Олександр Забедок. — Шосейної дороги у село на той час не було, тому добиралися в населений пункт трактором. Дуже боявся, адже погolos про скарб швидко облетів навколишніми селами і могло

трапитися усяке. Монети ми тоді вилучили і здали в банк. А років через десять у фінансову установу приїздила перевірка, щоб переконатися, чи зберігається скарб.

За розповіддю Олександра Федоровича, цю знахідку викопали на місці будівництва в селі дитячого садка. Інша очевидиця, Катерина Кожан, стверджує: коли вона працювала директором школи у Смідині, для закладання фундаменту спортзалу вирили глибочезний рів. До неї підійшов один із будівельників і розповів, що на глибині двох метрів у цьому рові знайшов три золоті монети.

— Але усе це я сприйняла як жарт, — каже Катерина Петрівна. — Тільки згодом інформацію про знахідку підтвердив дільничний інспектор.

— Скарб у селі могли знайти там, де колись стояла капличка, а в ній була похована дочка священика, — розповідає заслужена вчителька України Надія Шевчук, котра нині на пенсії (на фото), — але документально це не підтверджено. «Чорні археологи» не раз шукали коштовності в урочищі Замковому. Цю територію обстежували й працівники обласного краєзнавчого музею, але там віднайшли лише керамічні вироби. Тривалий час у Смідинській школі зберігалися кам'яна сокира, наконечники від стріл тощо, а це, погодьтеся, теж неоціненні для історії села скарби.

Від людини, котра попросила не називати її прізвища в газеті, мені

стало відомо, що в центрі Смідина хлопець, який навчався в Старовижівському ліцеї, у 1974 році виорав на городі горщик зі старовинними грішми. Там були соліди, півтораки, шостаки, трояки, орти й інші давні монети, які пізніше показували один одному діти у місцевій школі. Подальша доля горщика невідома.

Доктор історичних наук, завідувач кафедри археології тоді ще ВДУ імені Лесі Українки Михайло Кучинко у своїй праці «Давні та середньовічні скарби Волині» розповідає про великий монетний скарб, датований другою половиною XVII століття, знайдений у старовижівському селі Любохинах. Серед 5424 монет, головним чином польських і литовських та кількох пруських, литовськими були 2878 шелягів 1660–1665 років. Найстарішими у скарбі виявилися польські шестигрошовики 1623–1626 років Сигізмунда III, а наймолодшим — пруський шестигрошовик 1698 року Фрідріха III.

Історична наука констатує, що людина, збираючи цінності, з роками перетворює їх у скарб. Здебільшого це стається в час революцій, воєн або реформ. Намагаючись заховати власне майно до кращих часів, люди часто не повертаються до

нього. Коштовності знаходять інші. Так трапилось і зі старовижівськими скарбами.

— У Царській Росії було найбільш вільне законодавство щодо шуканих цінностей, — каже шанувальник історії зі Солов'їв Володимир Микитюк. — Скарб належав тому, хто його знайшов. Після оцінки археологічної комісії цінні монети викупляла імперія. Вони потрапляли в музеї, приватні колекції, навчальні заклади. Якщо скарб не становив цінності, його викупував монетний двір за ціною металу. Людина, яка не погоджувалася за оцінкою вартості знайденого, забирала його назад.

І насамкінець. Сьогодні навряд чи багато хто знає, що талер — це високо вартісна срібна монета вагою 30 грамів. У сімнадцятому столітті він вважався міжнародною валютою. Цікаво, що від слова «талер» походить етимологічна назва долара, доволі його останнім часом стільки ажіотажу. Можливо, ми й намагаємося усі свої кошти зберігати в американській валюті, сподіваючись, що через багато років вони стануть скарбом для наших нащадків.

Наталія ЛЕГКА

Польща презентує для волинян свої навчальні заклади

Генеральний консул Республіки Польща у Луцьку Беата Бживчи звернулася до заступниці голови облдержадміністрації Світлани Мишковець із пропозицією підтримати ініціативу проведення освітнього ярмарку в Луцьку, під час якого польські вузи зможуть презентувати для українських абітурієнтів свої навчальні заклади.

Як запевняє Генконсул Польщі, такий захід стане у пригоді не лише абітурієнтам і їхнім батькам, але й спеціалістам, які прагнуть підвищувати рівень кваліфікації за кордоном чи бажають отримати післядипломну освіту.

Ярмарок мають намір провести на початку травня, під час Днів Європи у Луцьку. У рамках заходу молоді люди зможуть одержати безкоштовну інформацію безпосередньо у представників польських навчальних закладів: про умови вступу, перелік документів, вартість і тривалість навчання. Також можна буде ознайомитися з переліком вузів та громадських організацій, які пропонують стипендії. Слід у цьому контексті зазначити, що навчання в Польщі може проходити не лише польською, але й англійською чи німецькою мовами.

Заступник голови облдержадміністрації Світлана Мишковець таку ідею підтримала, проте запропонувала провести освітній ярмарок спільно з українськими навчальними закладами, аби була жива конкуренція.

До слова, в районах області кожного року в жовтні-листопаді відбуваються аналогічні освітні ярмарки, де можна ознайомитися з умовами вступу до навчальних закладів не лише Волині, а й України в цілому.

У міській квартирі авокадо росте

каже пані Наталія та веде мене показувати своє розкішне диво.

Плоди авокадо для нас не новинка: їх продають чи не у кожному супермаркеті. Того разу наша співрозмовниця купила один у Польщі. А розрізавши грушоподібний темно-зелений фрукт, вийняла із жовтого м'якуша велику брунатну кісточку із гладенькою поверхнею. Ще тоді подивувалася, що істотної м'якоті в авокадо мало, а насінина велика. Задля експерименту посадила її у горщик: виросте чи ні?

За якийсь місяць із землі з'явився тоненький паросток із темно-зеленим листям, більше схожим на лаврове чи апельсинове. І ріс той паросток, як то кажуть, на дріжджах, бо час від часу рослину ставила під душ, рясно поливала. Можливо, така процедура їй і сподобалася та пришвидшила ріст, як і те, як квітникарка дбайливо її доглядала.

Міні-дерецьце й далі інтенсивно росло, тож довелося його пересадити у більшу посудину. І з кімнати перенесла на балкон, де більше сонця. На те, що заморському прибульцю там теж сподобалося, вказує ось що. Зазвичай ця рослина у холодну пору скидає листя, але у тім випадку, як змінюється клімат і погодні умови чи їй щось не подобається. У нашій «груші», навпаки, взимку додалося бокових гілок.

Пані Наталія каже, що з Інтернету довідалася: в природі авокадо досягає висоти понад двадцять метрів! А вирощене з кісточки може зацвісти через десять років, але не плодоноситиме: його, як і цитрусові, треба щеплювати. А ще цей тропічний

фрукт має багато корисних властивостей: вітаміни, макро- та мікроелементи. Приміром, калію у ньому більше, ніж у бананах, достатньо натрію, кальцію, фосфору, марганцю, магнію, заліза. Що стосується вітамінів, то їх теж тут вистачає: С, групи В, провітамін А, вітаміни РР і D. До того ж авокадо — рекордсмен за вмістом вітаміну Е, який захищає клітини шкіри та збагачує їх киснем.

Вважається, що «корова бідняків», як називають цей плід у Індії за його надзвичайну поживність (він калорійніший за нежирну яловичину. — Ред.), покращує пам'ять і знижує ризик серцево-судинних захворювань завдяки поліненасиченим жирним кислотам.

За твердженням науковців, саме нестача цих кислот є однією з причин розвитку атеросклерозу та порушення обміну холестерину. Той же калій допомагає працювати серцю, нормалізує водно-сольовий обмін і позбавляє від стресу. Цей фрукт помічний і для тих, хто страждає від підвищеного тиску.

Авокадо вживають, поєднуючи його з іншими продуктами у салатах або холодних закусках. Це зберігає його корисні та поживні властивості, а також — ніжний горіховий аромат.

Пані Наталія радіє, що посадила цю рослину, бо швидко тягнеться угору й гарно вписується у її зі смаком облаштовану квартиру, де, крім авокадо, є з десятком різних кімнатних вазонів. Усі вони доглянуті, пишні, зі свіжим, ніби восковим, зойно з-під душу, листям.

Тетяна АДАМОВИЧ

Першу книгу про сучасних героїв презентували на Волині

Один примірник передадуть у інститут післядипломної освіти, 25 — до районних бібліотек

Унікальне видання «Вклоняємось доземно українському солдату», проект військових журналістів, презентували на Волині. В книзі зібрано матеріали-розповіді із зони АТО, написані газетярками видання «Народна армія» впродовж найгарячіших літніх місяців, коли бої на Сході були особливо запеклими. Тираж книги зовсім невеликий — лише дві тисячі примірників. Однак від того видання не втрапило просвітницької ваги. Книга вийшла у світ завдяки підтримці Міністерства оборони України. Варто відзначити, що автори відмовилися від гонорарів, аби тираж зріс хоча б на кілька примірників.

— Цей проект насправді унікальний, адже в ньому — жива історія, — зауважив, презентуючи

книгу, підполковник, офіцер регіонального медіацентру Міністерства оборони України Володимир Скоростецький. — Видання дає можливість пережити історію кожного солдата, який захищав рідну землю. На Волинь ми привезли 30 примірників. Їх передамо бібліотекам та навчальним закладам. Дуже хочеться, аби молодь зростала на історіях героїв сьогодення. Зрештою, для цього ми й утілили в життя такий проект.

Книга умовно розподілена на три частини: історії учасників АТО, розповіді про загиблих, добірка фотографій, а також листи, які надходили на передову.

Шойно книжка потрапить до навчальних закладів, як волинські педагоги організують її презентацію своїм вихованцям.

